

[← უკან](#)

[«წინა შემდეგ»](#)

საკასაციო საჩივარი			
საქმის ნომერი	ას-981-2020	კატეგორია	სარჩელი პირადი არაქონებრივი უფლების დაცვის თაობაზე
თარიღი	21/04/2021	სახეობა	პატივისა და ღირსების დაცვის შესახებ
შედეგი	დატოვებულია უცვლელად	დავის საგანი	პატივისა და ღირსების დაცვის შესახებ

გადაწყვეტილება/განჩინება

საქმე № ას-981-2020
წელი

21 აპრილი, 2021

ქ. თბილისი

სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:

მირანდა ერემაძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი)
მოსამართლეები: ვლადიმერ კაკაბაძე,
ლევან მიქაბერიძე

საქმის განხილვის ფორმა - ზეპირი განხილვის გარეშე

საკასაციო საჩივრის ავტორი - გ.ჩ-ა (მოსარჩელე)

მოწინააღმდეგე მხარე - ზ.ქ-ა (მოპასუხე)

გასაჩივრებული განჩინება - თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2020 წლის 10 მარტის განჩინება

კასატორის მოთხოვნა - გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილება

დავის საგანი - პატივისა და ღირსების შემლახველი ინფორმაციის უარყოფა, მორალური ზიანის ანაზღაურება

საკითხი, რომელზედაც მიღებულ უნდა იქნეს განჩინება - საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის შემოწმება

აღწერილობითი ნაწილი:

1. გ.ჩ-ა (შემდეგში: მოსარჩელე, კომპანიის დირექტორი აპელანტი ან კასატორი) დაკავებულია პოლიგრაფიული ბიზნესით. მოსარჩელე და ზ.ქ-ა (შემდეგში: მოპასუხე) არიან შპს „ი.ქ-ის“ (შემდეგში: კომპანია) დამფუძნებლები და დირექტორები. პარტნიორებს შორის საქმიანი ურთიერთობა კონფლიქტურია.

2.

გაზეთ „ქ-ში“ 2018 წლის 6 თებერვალს და 2018 წლის 13 თებერვალს დაიბეჭდა სტატია, რომელშიც მოპასუხე საუბრობს პარტნიორთან მიმდინარე დავის დეტალებზე. მოპასუხე პარტნიორთან არსებული გართულებული საქმიანი ურთიერთობის აღწერისას მოსარჩელეს იხსენიებს შემდეგ კონტექსტში: .. „მამამისისთვის უხეში ფორმით არ მითქვამს, რომ შენი შვილი ვირთხაა, მაგრამ ძალიან კორექტული ფორმით მივანიშნე ამის შესახებ...“. „...თაღლითი გ.ჩ-ას მამა, მ.ჩ-ა, აღნიშნული მანქანით გადაადგილდება - მეთქი...“.

3.

საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს საგამოძიებო სამსახურის საგამოძიებო დეპარტამენტის 2018 წლის 16 თებერვლის დადგენილებით N0010703905, მოპასუხე ცნობილია დაზარალებულად.

3.1. დოკუმენტის მიხედვით, საქმეზე დადგენილი გამოძიებით დადგენილია, რომ 2014-2015 წლებში, კომპანიის დირექტორმა, ორგანიზაციის კანონიერი ინტერესის საწინააღმდეგოდ, გამოიყენა მისი უფლებამოსილება ბოროტად, თავისთვის გამორჩენის და უპირატესობის მიღების მიზნით, რაც გამოიხატა მასში, რომ საზოგადოების მეორე პარტნიორის - 50% წილის მფლობელ მოპასუხის მიერ დამფუძნებლის შენატანის სახით მასზე გადაცემულ თანხებს (ჯამში 291 825 აშშ დოლარი და 6 369 ლარი) კომპანიის საბანკო ანგარიშსა და შესაბამის დოკუმენტაციაში ასახავდა როგორც მის მიერ განხორციელებულ შენატანს. მოგვიანებით, კერძოდ, კი 2016 წლის 14 აპრილს, მოსარჩელემ შესაბამისი სარჩელით მიმართა თბილისის საქალაქო სასამართლოს და კომპანიასთან მოითხოვა ზ.ქ-ას მიერ გადაცემული და საბანკო ანგარიშზე შეტანილი ზემოაღნიშნული თანხის უკან დაბრუნება, რითაც მნიშვნელოვნად დაირღვა საზოგადოების მეორე პარტნიორისა და თანხის რეალური შემტანის - მოპასუხის კანონიერი ინტერესი (ტ.1,ს.გ. 40-41).

4.

სარჩელის მოთხოვნა

4.1.

კომპანიის დირექტორმა სარჩელი აღძრა, მოითხოვა მოპასუხისთვის 2018 წლის 6 თებერვალს და 2018 წლის 13 თებერვალს გაზეთ „ქ-ში“ მოსარჩელის მისამართით გამოქვეყნებული არსებითად მცდარი ფაქტების შემცველი და მოსარჩელისათვის ზიანის მიმყენებელი, სახელის გამტეხი, პატივისა და ღირსების შემლახველი განცხადების უარყოფის დავალება და ცილისწამებასთან დაკავშირებით სასამართლოს მიერ დადგენილი ფორმით ცნობის გამოქვეყნება სასამართლო გადაწყვეტილების შესახებ, კერძოდ: **„თაღლითი გ.ჩ-ას მამა, მ.ჩ-ა, აღნიშნული მანქანით გადაადგილდებოდა - მეთქი“; „მამამისისთვის უხეში ფორმით არ მითქვამს, რომ შენი შვილი ვირთხაა, მაგრამ ძალიან კორექტული ფორმით მივანიშნე ამის შესახებ“.**

4.2.

ამასთანავე, მოსარჩელემ, მოპასუხისთვის მორალური ზიანის ანაზღაურების მიზნით 1 ლარის დაკისრება მოითხოვა.

5. მოპასუხის შესაგებელი

5.1. მოპასუხემ, წარდგენილი შესაგებლით, აგრეთვე, სასამართლოს სხდომაზე სარჩელი არ ცნო და უსაფუძვლობის მოტივით, მის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა მოითხოვა.

6. თბილისის საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება

6.1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2019 წლის 12 აპრილის გადაწყვეტილებით სარჩელი არ დაკმაყოფილდა.

7. მოსარჩელის სააპელაციო საჩივარი

7.1. თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2019 წლის 12 აპრილის გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მოსარჩელემ, ამ გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

8. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს განჩინება და დასკვნები

- 8.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2020 წლის 10 მარტის განჩინებით სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელი.
- 8.2. სააპელაციო სასამართლომ გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებები, მათი სამართლებრივი შეფასება და მიუთითა მათზე (საქართველოს სამოქალაქო სპროცესო კოდექსის, შემდეგში: სსკ, 390.3-ე მუხლის „გ“ ქვეპუნქტი).
- 8.3. სააპელაციო სასამართლოს განმარტებით, პატივისა და ღირსების შემლახავი ცნობების უარყოფისა და მორალური ზიანის ანაზღაურების ფაქტობრივ-სამართლებრივი საფუძვლები არ არსებობს.
- 8.4. სასამართლოს შეფასების საგანი იყო, მოპასუხის მიერ გავრცელებული ინფორმაცია იყო თუ არა მოსარჩელის სსკ-ის მე-18 მუხლითა და „სიტყვისა და გამოხატვის თავისუფლების შესახებ“ საქართველოს კანონით დაცულ სფეროში იმგვარი ჩარევა, რასაც სამოქალაქო-სამართლებრივი პასუხისმგებლობის დაკისრება მოჰყვებოდა.
- 8.5. განსახილველ შემთხვევაში, უდავო იყო, რომ 2018 წლის 6 თებერვალს და 2018 წლის 13 თებერვალს გაზეთ „ქ –ში“ დაიბეჭდა სტატია, რომელშიც მოპასუხე საუბრობს პარტნიორთან მიმდინარე დავის დეტალებზე. პარტნიორთან არსებული გართულებული საქმიანი ურთიერთობის აღწერისას მოსარჩელეს მოიხსენიებს შემდეგ კონტექსტში: „მამამისისთვის უხეში ფორმით არ მითქვამს, რომ შენი შვილი ვირთხაა, მაგრამ ძალიან კორექტული ფორმით მივანიშნე ამის შესახებ...“. „...თაღლითი გ.ჩ–ას მამა, მ.ჩ–ა, აღნიშნული მანქანით გადაადგილდება - მეთქი...“.
- 8.6. სააპელაციო პალატამ გაიზიარა პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასება, რომ განცხადებებში მითითებული ინფორმაცია არ შეიცავდა კონკრეტული ფაქტების მტკიცების პრეტენზიას, მასში ასახული იყო მხოლოდ მოპასუხის აზრი (მსჯელობა, თვალსაზრისი) და არა ობიექტური გარემოებებიდან გამომდინარე ფაქტების დამტკიცების მცდელობა. შესაბამისად, გამოთქმის კონტექსტის შეფასების, შინაარსისა და ნამდვილი აზრის გათვალისწინებით, მოპასუხის გამონათქვამი აზრის გამოთქმად უნდა ჩაითვალოს, ანუ შეხედულებად, შეფასებით მსჯელობად.
- 8.7. სასამართლოს განმარტებით, მიუხედავად იმისა, რომ მოპასუხის სუბიექტური შეფასების გამომხატველი სადავო გამონათქვამები, შეურაცხმყოფელი, მტკივნეული, უარყოფითი ემოციისა და გარკვეული დისკომფორტის შემქმნელი იყო მოსარჩელისათვის, დასახელებული მოტივაციით, ცილისწამების გამო, სამოქალაქო-სამართლებრივი პასუხისმგებლობის დაკისრების ფაქტობრივ-სამართლებრივ შესაძლებლობას გამოიციხავდა.

9. აპელანტის საკასაციო საჩივარი

9.1. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2020 წლის 10 მარტის განჩინება საკასაციო წესით გაასაჩივრა აპელანტმა, გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელის დაკმაყოფილება მოითხოვა.

9.2. სასამართლოს განმარტებით სააპელაციო სასამართლოს გასაჩივრებული განჩინებით

- 9.2. კასატორის განმარტებით, საპეციალური კანონით გათვალისწინებული მტკიცების სადავო გამონათქვამები არასწორად ჩაითვალა აზრის გამოთქმად და არა ფაქტად, რომელიც სპეციალური კანონის მიხედვით მოპასუხის პასუხისმგებლობის საფუძველი იყო.
- 9.3. კასატორის განმარტებით, სპეციალური კანონით გათვალისწინებული მტკიცების ტვირთი წარმატებით იკისრა, ვინაიდან, ნათელი იყო, რომ განცხადება გაავრცელა მოპასუხემ, სადავო გამონათქვამები არასწორ ინფორმაციას შეიცავდა, ხოლო, ეს გამონათქვამები ზიანს აყენებდა კასატორის პატივს, ღირსებასა და საქმიან რეპუტაციას. ამასთან, ზიანი სახეზე იყო როგორც მატერიალური, ასევე მორალური სახით.

10. საკასაციო სამართალწარმოების ეტაპი

- 10.1. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2020 წლის 5 ოქტომბრის განჩინებით საკასაციო საჩივარი წარმოებაშია მიღებული სსსკ-ის 391-ე მუხლის მიხედვით დასაშვებობის წინაპირობების შესამოწმებლად, ხოლო 2021 წლის 5 მარტის განჩინებით საკასაციო საჩივარი 391-ე მუხლის მე-4 ნაწილის საფუძველზე დასაშვებადაა ცნობილი

სამოტივაციო ნაწილი:

საკასაციო სასამართლო საქმის მასალების გაცნობის, გასაჩივრებული განჩინების კანონიერების, საკასაციო საჩივრის იურიდიული დასაბუთებულობის შემოწმების შედეგად, მიაჩნია, რომ საკასაციო განაცხადი არ უნდა დაკმაყოფილდეს შემდეგი არგუმენტაციით:

- 11. სსსკ-ის 410-ე მუხლის შესაბამისად, საკასაციო სასამართლო არ დააკმაყოფილებს საკასაციო საჩივარს, თუ კანონის მითითებულ დარღვევას არა აქვს ადგილი, სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილებას საფუძველად არ უდევს კანონის დარღვევა და/ან სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება არსებითად სწორია, მიუხედავად იმისა, რომ გადაწყვეტილების სამოტივაციო ნაწილი არ შეიცავს შესაბამის დასაბუთებას.
- 12. ამავე კოდექსის 407-ე მუხლის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება). სასამართლოს მიაჩნია, რომ განსახილველ შემთხვევაში კასატორს დასაბუთებული პრეტენზია არ წარმოუდგენია.
- 13. მხარეთა შორის დავის საგანია პატივის, ღირსებისა და საქმიანი რეპუტაციის შემლახავი ინფორმაციის უარყოფა. საკასაციო სასამართლოს შესაფასებელია, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი ფაქტობრივი გარემოებების საფუძველზე, მოპასუხის მიერ გავრცელებული ინფორმაცია არის თუ არა მოსარჩელის სსკ-ის მე-18 მუხლითა და სპეციალური კანონით დაცულ სფეროში იმგვარი ჩარევა, რასაც სამოქალაქო სამართლებრივი პასუხისმგებლობის დაკისრება მოჰყვება.
- 14. ზემოაღნიშნული სპეციალური სამართლებრივი მოწესრიგების გათვალისწინებით, განსახილველ დავაში, იმის გადასაწყვეტად, მოპასუხის გამონათქვამი შეიცავს თუ არა ცილისმწამებლურ განცხადებას, რაც სსკ-ის 18.2. მუხლით გათვალისწინებული პასუხისმგებლობის საფუძველია, უნდა გაირკვეს მოპასუხის მსჯელობა წარმოადგენს „აზრს“ თუ „არსებითად მცდარ ფაქტს“. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკის შესაბამისად: „სიტყვა „აზრი“ ფართოდ განმარტებისას გულისხმობს განსჯას, დამოკიდებულებასა თუ შეფასებას, რომლის სისწორე თუ მცდარობა დამოკიდებულია მთლიანად ინდივიდზე, მის სუბიექტურ დამოკიდებულებაზე. ფაქტები კი, ჩვეულებრივ, მოკლებულია სუბიექტურ დამოკიდებულებას, იგი ობიექტური გარემოებებიდან გამომდინარეობს, ანუ ჩვენ გვაქვს იმის შესაძლებლობა, რომ ფაქტი შევამოწმოთ და ვნახოთ, ის რეალურად არსობოდა თუ არა სწორიო ამბობო თავისი პოპოლარობა თუ მისი

რეალურად არსებობს ანუ არა არსებობს სახელის ფაქტობრივად დასაბუთება და არა ნამდვილობასთან შესაბამისობის დადგენა შესაძლებელია. ხშირ შემთხვევაში, აზრები და ფაქტები ერთმანეთს მჭიდროდ უკავშირდებიან და მათი გამიჯვნა რთულია. ეს განპირობებულია იმით, რომ გამოთქმის ორივე ფორმა იზვიათად გვხვდება სუფთა სახით. უმთავრესად, სჭარბობს სწორედ ისეთი გამონათქვამები, რომლებშიც თავს იყრის, როგორც შეფასებითი, ასევე ფაქტობრივი ელემენტები. აზრი ხშირად ეყრდნობა და ეხება ფაქტებს, ფაქტები კი, თავის მხრივ, აზრის საფუძველია, რომელიც ადასტურებს ან უარყოფს მათ, ამიტომაც ხშირად საკამათო გამონათქვამის, როგორც შეხედულების ან როგორც ფაქტის გადმოცემის, კვალიფიცირების დროს, შესაძლებელია გამოთქმის კონტექსტის მიხედვით მისი ცალკეული ნაწილების იზოლირება, მაგრამ ეს მეთოდი გამართლებულია მხოლოდ მაშინ, როდესაც ამით არ იკარგება ან არ ყალბდება გამონათქვამის შინაარსი და ნამდვილი აზრი. თუკი ასეთი იზოლირება შეუძლებელია გამონათქვამის შინაარსის გაყალბების გარეშე, მაშინ ეს გამონათქვამი უნდა ჩაითვალოს მთლიანად აზრის გამოთქმად, ანუ შეხედულებად, შეფასებით მსჯელობად და, შესაბამისად, მთლიანად უნდა იქნეს შეყვანილი ძირითადი უფლებით დაცულ სფეროში“ (იხ. სუსგ # ას-1278-1298-2011, 20.02.2012 წ.). აზრისა და ფაქტის ერთმანეთთან მჭიდრო კავშირის გამო, მათი გამიჯვნა საკმაოდ რთულია, ამიტომ სადავო გამონათქვამის სწორი კვალიფიკაციისათვის უნდა შემოწმდეს მისი შინაარსი, გამოთქმის ფორმა და გამოთქმის კონტექსტი, რა ფაქტობრივი ელემენტებისაგან შედგება გამონათქვამი (იხ. სუსგ, № ას-1477-1489-2011, 03.04.2012 წ.). ცილისწამების მაკვალიფიცირებელი ერთ-ერთი მთავარი ნიშანია განმცხადებლის მიერ იმ ფაქტების მითითება, რომლებიც რეალობასთან არც ისე შორსაა, უფრო კონკრეტულია და არა ზოგადი ხასიათის, უფრო მეტად ობიექტური შინაარსისაა, ვიდრე - სუბიექტური, და, რაც მთავარია, მისი დადასტურება (დამტკიცება) შესაძლებელია (იხ. სუსგ, №ას-179-172-2012, 01.10.2014 წ.). გასაჩივრებული განჩინებით დადგენილია წინამდებარე განჩინების 1-3 (3.1; იხ. სადავო გამონათქვამი) პუნქტებში მითითებული ფაქტობრივი გარემოება, რომლის სამართლებრივი შეფასებისას, სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ მოპასუხის მიერ გავრცელებული განცხადება წარმოადგენს ფაქტს და არა მოსაზრებას, კონკრეტულ პირზე და საკითხზე მითითებით, რაც დადასტურდა კიდევ აღნიშნულთან დაკავშირებით წარდგენილი მტკიცებულებით. (იხ. სუსგ. ას-790-739-2017, 17.01.2018).

- 15. სპეციალური კანონი, ამ ნორმატიული აქტის მიზნებისათვის, შემდგენიარად განმარტავს ტერმინებს: „აზრი – შეფასებითი მსჯელობა, თვალსაზრისი, კომენტარი, აგრეთვე ნებისმიერი სახით ისეთი შეხედულების გამოხატვაა, რომელიც ასახავს რომელიმე პიროვნების, მოვლენის ან საგნის მიმართ დამოკიდებულებას და არ შეიცავს დადასტურებად ან უარყოფად ფაქტს“ (პირველი მუხლის „ბ“ ქვეპუნქტი), ხოლო ცილისწამება – არსებითად მცდარი ფაქტის შემცველი და პირისთვის ზიანის მიმყენებელი, მისი სახელის გამტები განცხადება“ (დასახელებული კანონის პირველი მუხლის „ე“ ქვეპუნქტი). პირს ეკისრება სამოქალაქო პასუხისმგებლობა, თუ მოსარჩელე სასამართლოში დაამტკიცებს, რომ მოპასუხის განცხადება შეიცავს არსებითად მცდარ ფაქტს უშუალოდ მოსარჩელის შესახებ და ამ განცხადებით მოსარჩელეს ზიანი მიადგა.
- 16. ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტული გადაწყვეტილებების მიხედვით, მოსაზრების (შეფასებითი მსჯელობის) ფაქტებით დამტკიცება შეუძლებელია, ამიტომ არც ის შეიძლება, რომ ვინმეს ამ მოსაზრების სისწორის დამტკიცება დაევალოს. „შეფასებითი მსჯელობის სიმართლის დამტკიცება გადაუჭრელი ამოცანაა. ფაქტის არსი შეიძლება დემონსტრირებული იქნეს, მაგრამ შეფასებითი მსჯელობის სიმართლე არ შეიძლება მტკიცების საგანი იყოს. შეფასებითი მსჯელობის სიმართლის დამტკიცების მოთხოვნა წარმოადგენს იერიშის მიტანას აზრის თავისუფლებაზე“ (იხ. სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე „ლინგენსი ავსტრიის წინააღმდეგ“, 08.08.1986). იმ დროს, როდესაც შესაძლებელია ფაქტების არსებობის დემონსტრირება, სუბიექტური შეფასების ჭეშმარიტების დამტკიცება შეუძლებელია. „სუბიექტური შეფასების ჭეშმარიტების დამტკიცების მოთხოვნა შეუსრულებელია და ეს მოთხოვნა არღვევს თვით აზრის თავისუფლებას. როდესაც გამონათქვამი სუბიექტურ შეფასებას უთანაბრდება, მიზოლოგიის პროპორციულობა მიიძღობა თამთაიიიიიიიიიიიი იასის იმპაზი. არსებობს თუ არა

საკმარისი ფაქტობრივი საფუძველი განსახილველი გამონათქვამისათვის, ვინაიდან, სუბიექტური შეფასებაც კი, ყოველგვარი ფაქტობრივი საფუძველით გამყარების გარეშე შეიძლება ზედმეტი იყოს' (იხ. ევროპული სასამართლოს გადაწყვეტილება საქმეზე „დიჩანდი და სხვები ავსტრიის წინააღმდეგ“, 2002წ., ასევე, სუსგ # ას-1052-1007-2014, 30.09.2015 წ.)

- 17. პრეცედენტული სამართლის თანახმად, ერთმანეთისაგან უნდა გაიმიჯნოს განცხადებები ფაქტებთან დაკავშირებით და შეფასებითი მსჯელობა („ლინგენსი ავსტრიის წინააღმდეგ“, 1986 წლის 8 ივლისი, § 46, სერია A, N10 და „ობერშლიკი ავსტრიის წინააღმდეგ“, (N 1), 1991 წლის 23 მაისი, § 63, სერია A, N 204). ფაქტების არსებობა შეიძლება დადასტურდეს, ხოლო, შეფასებითი მსჯელობის ჭეშმარიტების დამტკიცება შეუძლებელია. შეფასებითი მსჯელობის ჭეშმარიტების დამტკიცების შესახებ მოთხოვნის შესრულება შეუძლებელია და არღვევს თავად გამოხატვის თავისუფლებას, რაც წარმოადგენს მე-10 მუხლით დაცული უფლების ძირითად ნაწილს (იხ. „დე ჰესი და გიჯსელსი ბელგიის წინააღმდეგ“, 1997 წლის 24 თებერვალი –, §42, ანგარიშები 1997-I).
- 18. საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ მოპასუხის მიერ გამოთქმული სადავო გამონათქვამი - „...მამამისისთვის უხეში ფორმით არ მითქვამს, რომ შენი შვილი ვირთხაა, მაგრამ ძალიან კორექტული ფორმით მივანიშნე ამის შესახებ...“. „...თაღლითი გ.ჩ-ას მამა, მ.ჩ-ა, აღნიშნული მანქანით გადაადგილდება - მეთქი...“ არ შეიძლება შეფასდეს როგორც ფაქტი, არამედ, მხარეთა შორის არსებული დამაბული ურთიერთობიდან გამომდინარე წარმოადგენს მოპასუხის სუბიექტურ მოსაზრებას, შეფასებით მსჯელობას.
- 19. საკასაციო სასამართლო ყურადღებას გაამახვილებს იმ უდავო გარემოებაზე, რომ მოსარჩელე წარმოადგენს კერძო პირს (სპეციალური კანონის პირველი მუხლის „კ“ ქვეპუნქტი), შესაბამისად, სიტყვის თავისუფლების შეზღუდვა უნდა ექცეოდეს კანონის მე-13 მუხლის ფარგლებში „პირს ეკისრება სამოქალაქოსამართლებრივი პასუხისმგებლობა კერძო პირის ცილისწამებისათვის, თუ მოსარჩელე სასამართლოში დამტკიცებს, რომ მოპასუხის განცხადება შეიცავს არსებითად მცდარ ფაქტს უშუალოდ მოსარჩელის შესახებ და ამ განცხადებით მოსარჩელეს ზიანი მიადგა“. მოთხოვნის დამფუძნებელი ნორმის შინაარსის სწორად განსაზღვრისათვის მხედველობაში უნდა იქნას მიღებული კანონში გადმოცემული „ცილისწამების“ ცნების დეფინიცია (იხ. სპეციალური კანონის პირველი მუხლის „ე“ ქვეპუნქტი: ცილისწამება – არსებითად მცდარი ფაქტის შემცველი და პირისთვის ზიანის მიმყენებელი, მისი სახელის გამტეხი განცხადება), „ზრისა“ და „ფაქტის“ გამიჯვნის თაობაზე. საკასაციო სასამართლო ასკვნის, რომ დადასტურებულად მიჩნეული მოპასუხის მიერ გავრცელებული განცხადებები ერთობლიობაში არ წარმოადგენს კანონის მე-13 მუხლით დაცული სფეროში ჩარევას, რომელიც არ სცდება გამოხატვის თავისუფლებას, არ ლახავს პირის ევროკონვენციის მე-8 მუხლის პირველი პუნქტით დაცულ რეპუტაციის უფლებას, არ არღვევს მოსარჩელის დაცულ უფლებას და არ ახდენდა გავლენას მის პატივსა და ღირსებაზე, რაც დიფამაციური სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის საკმარისი საფუძველია.
- 20. კასატორის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟი დარჩება სახელმწიფო ბიუჯეტში (სსსკ-ის 55.2-ე მუხლი).

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქოსაპროცესო კოდექს 408-ე მუხლის მე-3 ნაწილით, 410-ე მუხლით და

და ა დ გ ი ნ ა

- 1. გ.ჩ-ას საკასაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდეს;
- 2. უცვლელად დარჩეს, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2020 წლის 10 მარტის განჩინება;
- 3. განჩინება საბოლოოა და არ საჩივრდება.

თავმჯდომარე:

მ. ერემაძე

მოსამართლეები:

ვ. კაკაბაძე

ლ. მიქაბერიძე

[← უკან](#)

[«წინა შემდეგ»](#)